

som finder Sted fra Hartkornsskatter til Ejendomsskyld, paa det Stadium, hvorpaa den nu staar med $\frac{3}{5}$ paa Hartkornet og $\frac{2}{5}$ paa Ejendomsskylden. Der gøres gældende, og sikkert med Rette, at denne Overgang i høj Grad letter Byrden for de store Ejendomme og forøger den for de smaa, ikke mindst for de næringsdrivendes Ejendomme. Da den højtærede Minister ikke har antydnet, at han paatænker at fremsætte Lovforslag i den Retning, har Regeringen muligvis fundet det ubetimeligt at fremsætte et saadant Lovforslag. Det er imidlertid Hovedønsket fra den Side, jeg nævned, men et Ønske, som ikke paa nogen Maade gaar paa tværs af det mindre Ønske om ensartede Fradrag, der vil være ønskeligt i begge Tilfælde, hvad enten vi faar standset Overgangen eller ej.

Det er selvfølgelig meget tilfredsstillende, naar den højtærede Finansminister i en Tid som den nuværende i sin Budgettale kunde henpege paa saa stærkt stigende Indtægter hos Skatteyderne, som Tilfældet var, og paa en saa mægtig Vækst af Landets Eksport som denne, at Eksporten for Landets 4 vigtigste Landbrugsartikler er steget til 632 Millioner i 1914, og at Eksportindtægten af disse Varer i det sidste Aar har beløbet sig til 2—2 $\frac{1}{3}$ Million om Dagen; vi kan vel altsaa have nogen Forventning om, at Opgørelsen for det sidste Aar vil føje hundrede Millioner til det store Beløb, som Ministeren nævned for 1914. Dertil kommer Eksportindtægten for de andre Erhvervs Vedkommende, som heller ikke vil blive ubetydelig. Industriudførelsen var i 1913 75 Millioner, og man maa formode, at heller ikke denne Eksportindtægt vil gaa ned. Og da Forholdet er det, at der af de store Indtægter selvfølgelig vil følge rigeligt flydende Skatter, er der nogen Udsigt til, at vi maaske kan komme lettere, end vi for et Aar siden tænkte, over den Gæld, som de af Krigssituationen paabudte Foranstaltninger har paadraget os.

Da det altsaa ser ud, som om den finansielle Situation kunde komme til at se noget lysere ud, forstaar jeg ikke, at den højtærede Minister fandt det paakrævet at fremkomme med et lille Hib til de Folk, der, som det blev sagt, forlanger endnu øget Militærudgift, saa meget mindre som det lod til, at de Militærudgifter, vi har haft i det første Aar, kunde nedsættes fra 5 til 3 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Maaneden. Selvfølgelig mener den højtærede Minister ikke, at der er Folk i Landet, som i og for sig ønsker forøgede Udgifter, men han har altsaa tænkt paa og rettet sin Bemærkning til dem — og de er ret talrige

baade blandt Mænd og Kvinder —, som er bange for, at Landets Forsvarsforanstaltninger ikke er tilstrækkelige trods det, der er gjort for at sætte dem i brugbar Stand. Denne Frygt, som næres i ret vide Kredse, tager ikke saa meget Sigte paa det, som den nuværende Regering iværksætter paa Grundlag af den bestaaende Lovgivning, den tager særlig Sigte paa selve det Grundlag, hvorpaa Regeringen arbejder, de bestaaende Forsvarslove. Bekymringen vender sig dels mod disse Love, som man, sikkert med Rette, anser for ufyldstgørende, og dels mod den anden Side, nemlig mod Hærens Overkommando, overfor hvilken man — om med Rette eller Urette ved jeg ikke — ytrer en udpræget Mangel paa Tillid. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) hentydede til, hvad Grev Holstein-Holsteinborg har skrevet i Pressen i den sidste Tid. Grev Holstein-Holsteinborg har sikkert ikke ventet, at Generalerne kunde svare ham, men een Ting er sikker, at Grevens Artikler har givet Udtryk for en vidt udbredt Bekymring og givet den, den Adresse, som Bekymringen i de paagældende Kredse har, med hvor megen eller hvor liden Ret skal jeg ikke kunne sige. Imidlertid vil man være enig i, at det er uheldigt, hvis Overkommandoen for vort Forsvar til Lands af en eller anden Grund er kommet til at staa i et saadant Mistillidsforhold til Nationen, som det synes at være Tilfældet.

Det første af de tilstedeværende Elementer til Uro, nemlig Bekymringen for, at Forsvarslovene ikke er saa tilstrækkelige, som de skulde være, er i nær Slægt med en Bekymring, som jeg gav Luft i Rigsdagssamlingen 1909. Overfor faldne Ytringer om Højres Forsvarsprogram gjorde jeg opmærksom paa, at Højre egentlig ikke havde noget særligt Forsvarsprogram, men kun krævede, at Forsvaret skulde indrettes saaledes, som den ansvarlige, militære Sagkundskab krævede det, men saa føjede jeg til, at jeg nærede megen Frygt for, at denne militære Sagkundskab under Forhandlingerne om Forsvarets Ordning havde været Genstand for et overordentlig stærkt politisk Tryk, saa at den havde ladet sig skrue ned til et Lavmaal af Krav, som hverken kunde svare til dens egen Overbevisning eller være forsvarlig overfor Folket. Og endvidere sagde jeg, at jeg mente, at alt dette stred mod den frie Forfatnings Idé. Denne Idé maa kræve, at Vælgerne, som skal afgøre deres egen Skæbne, faar klar og bestemt Besked om, hvad man fra den ledende Sagkundskabs